

FULL DE RUTA
2025-2026

assemblea

ÍNDEX

1. PER A UN NOU IMPULS CAP A LA INDEPENDÈNCIA	3
1.1 Per fer efectiva la independència cal un nou embat amb l'Estat espanyol	3
1.2 La desobediència civil és l'única resposta a l'actitud totalitària d'Espanya	3
1.3 La independència: l'únic camí per combatre els nefastos efectes de ser un país ocupat	4
1.4 Les greus conseqüències econòmiques i socials de ser un país espoliat	4
1.5 La renacionalització necessària per combatre els efectes de l'ocupació espanyola	4
1.6 La renacionalització necessària per combatre els efectes de l'ocupació espanyola	4
1.7 La República Catalana per construir el país	5
1.8 Objectius finals dels fronts civil, institucional i internacional	5
2. FRONT DE LA SOCIETAT CIVIL. NOMÉS UNA CATALUNYA FORTA GUANYARÀ LA INDEPENDÈNCIA	5
2.1 Una escalada d'accions fonamentades en la lluita no violenta per plantar cara a l'Estat espanyol	5
2.2 Crear estructures de país ben arrelades al teixit social	6
2.3 Lluita no violenta	6
2.4 Justícia i repressió	6
2.5 Els efectes de l'espoli fiscal, detonant del nou embat per la independència	6
2.6 La defensa de la llengua catalana, un altre motor de mobilització	7
2.7 Per continuar sent un país d'acollida Catalunya ha de ser independent	7
2.8 Potenciar l'Assemblea Nacional de Joves Independentistes (ANJI)	8
3. FRONT INSTITUCIONAL I POLÍTIC. PER UNA MAJORIA ELECTORAL DETERMINADA A FER EFECTIVA LA INDEPENDÈNCIA.....	8
3.1 La desobediència civil institucional i el nou panorama polític	8
3.2 La regeneració democràtica imprescindible	8
3.3 Treballar per enfortir i transformar el municipalisme com a instrument/element indispensable de la futura república catalana	9
3.4 L'Assemblea davant les eleccions espanyoles	10
3.5 L'oposició independentista al govern espanyolista del president Illa	10
3.6 Posicionament davant les pròximes eleccions al Parlament	10
3.7 El nou embat per implantar la República Catalana	11
4. FRONT INTERNACIONAL. PER INTENSIFICAR LA INTERNACIONALITZACIÓ DEL CONFLICTE AMB ESPANYA ..	11
4.1 Fer visible el conflicte i buscar suports	11
4.2 Recerca d'aliats governamentals i no governamentals	12
4.3 Solidaritat amb altres nacions i pobles sense estat	12
4.4 Denúncia jurídica internacional, però també participació activa	12
4.5 Entitats compromeses amb la diàspora catalana	12
4.6 Rol específic de les assemblees exteriors	13

FULL DE RUTA

2025-2026

1. PER A UN NOU IMPULS CAP A LA INDEPENDÈNCIA

1.1 Per fer efectiva la independència cal un nou embat amb l'Estat espanyol

La lluita per la independència, que va culminar l'octubre del 2017 amb la celebració exitosa del referèndum d'auto-determinació del Primer d'Octubre i la posterior signatura i proclamació de la Declaració d'Independència, continua i continuarà viva fins a fer efectiva i reconeguda la República Catalana. La força popular i la ferma institucional varen portar el país a les portes de la independència per primera vegada des de la invasió de les tropes franquistes, l'any 1939.

Els esdeveniments de la tardor de fa set anys mostren que la República Catalana és possible i marquen el camí per fer-la efectiva: la via unilateral. En canvi, la pretesa normalització institucional, política i social no porta a la independència, sinó que l'ajorna a un futur llunyà, mentre la nostra nació es desnacionalitza i degrada socialment de manera accelerada.

El contrast entre la urgència de la independència i la renúncia dels líders polítics a continuar lluitant per aconseguir-la ha provocat que els partits independentistes hagin perdut la confiança de centenars de milers de votants a les quatre darreres eleccions.

El Full de ruta 2025-2026 es focalitza en la recuperació de la unilateralitat com a estratègia central de l'independentisme, per la necessitat peremptòria d'alliberar-nos de l'opressió espanyola. Com en l'anterior Full de ruta sosté que «la confrontació, entesa com totes aquelles accions adreçades a socavar els pilars de l'estat, ha de fer que Catalunya esdevingui ingovernable per a l'Estat espanyol i contribueixi a fer inevitable la independència».

1.2 La desobediència civil és l'única resposta a l'actitud totalitària d'Espanya

Espanya va respondre de forma autoritària a la voluntat d'independència de la majoria del poble català. Va tornar a utilitzar la força bruta per retenir Catalunya, com ha fet des de 1640. La seva repressió situa Espanya al grup de països no democràtics per la seva aproximació als conflictes nacionals.

Contra la resposta violenta d'Espanya, el poble català ha de continuar endavant, assumint la repressió com a inherent al procés d'alliberament nacional. Cal desplegar estratègies de desobediència civil a gran escala i altres formes de lluita no-violenta per tornar a crear un escenari de ruptura en què si-

gui possible la implementació unilateral del mandat de l'1-O.

La lluita no-violenta no és passivitat sinó tot el contrari. Ha de ser contundent, sostinguda i eficaç com l'Assemblea as-senyalava el 2023: «Les nostres eines són: la mobilització sostinguda del moviment civil independentista, la protesta, la desobediència civil, la no col·laboració, la denúncia i, sobretot, la creació de noves alternatives, que han d'empènyer l'acció efectiva i definitiva per a la consecució d'un estat lliure». Implica que el nostre poble i els representants de què es doti han de tenir un alt compromís, una plena determinació i una elevada actitud ètica que mereixin la confiança de la gent i estar disposats a no cedir ni doblegar-se davant la repressió.

Els nostres dirigents no han estat conseqüents amb el mandat de les urnes per assolir la independència. Així, el 2018 el Parlament de Catalunya, per por a la presó, l'exili o la inhabilitació, va acatar les ordres del Tribunal Constitucional de no investir president de la Generalitat a tres candidats successius. Aleshores la brutalitat policial del Primer d'Octubre era fresca a la memòria de tots els demòcrates del món. En aquell moment l'empresonament de la Mesa del Parlament hauria donat una dimensió europea al conflicte català que hauria deixat de ser un afer intern espanyol. Fins aleshores el nivell de repressió i brutalitat policial exercides per l'Estat espanyol no havien impedit l'expressió de la voluntat democràtica del poble català, ni a les urnes ni al Parlament. En aquell moment, després de la victòria independentista del 21 de desembre de 2017, el Parlament tenia tota la legitimitat per mantenir-se fidel a l'1-O i no acceptar ingerències en la seva sobirania.

La renúncia a la unilateralitat i la falsa ruta de les negociacions només ha afeblit el moviment independentista. Les Taules de Diàleg, els indults, la reforma del Codi Penal, els pactes amb el PSOE o la llei d'amnistia, entre d'altres, no poden ocultar la descarnada realitat: Espanya reté Catalunya sense el seu consentiment. Per això cal tornar urgentment al conflicte democràtic amb l'Estat.

La lluita no-violenta que cal elevar progressivament a una escala més complexa, diversa i articulada aguditzarà les contradiccions entre els principis democràtics dels Tractats de la Unió Europea i els interessos d'Estat de les potències mundials, que donen suport a Espanya. Només escalant la confrontació el conflicte català es convertirà en un afer internacional que s'ha de resoldre d'acord amb els pactes internacionals de drets polítics i civils, el primer dels quals és l'autodeterminació.

FULL DE RUTA

2025-2026

1.3 La independència: l'únic camí per combatre els nefastos efectes de ser un país ocupat

L'Assemblea és conscient que el moviment independentista ha perdut l'enorme entusiasme que va aixecar la perspectiva de la República Catalana, en bona part perquè els lideratges han desistit de continuar lluitant davant la seva incapacitat d'aconseguir l'objectiu.

Per desvetllar de nou la nostra nació i implicar-la en el camí cap a un nou embat per fer efectiva la República Catalana, el discurs i les propostes del Full de ruta han de dirigir-se a tota la població, no només als ja convençuts. D'una banda, ha d'evidenciar que Catalunya pateix una situació de colonització econòmica, judicial, cultural, lingüística, mediàtica i militar per part de l'Estat espanyol, que provoca l'espoli fiscal, la persecució i repressió judicial i la imposició de la supremacia del castellà sobre el català, posant en perill la seva supervivència com a nació.

De l'altra, ha de fer palès que només les nacions amb un estat propi poden fer front a la globalització, les migracions intercontinentals, el canvi climàtic, internet, les xarxes socials o la IA. Amb les ridícules competències i recursos de la Generalitat, fins i tot amb el millor bon govern (que no és el cas actual), és impossible evitar la degradació constant del nostre país.

1.4 Les greus conseqüències econòmiques i socials de ser un país espoliat

L'espoli fiscal de 22.000 milions d'euros anuals és una de les opressions espanyoles que ha d'obrir els ulls a tots els nostres conciutadans. Deteriora l'estat del benestar, perquè fa impossible una política d'habitatge social i degrada els serveis públics com la sanitat, l'ensenyament, l'ajuda a la dependència, els trens de rodalia, etc. A més el robatori del 9,60 % del PIB català genera un model econòmic de baixa qualitat perquè impedeix invertir en alta tecnologia, només crea llocs de treball poc qualificats i expulsa joves preparats, que han d'emigrar a països tecnològicament més avançats.

L'espoli fiscal és estructural i només es pot resoldre amb la independència. Un nou sistema de finançament autonòmic és una drecera enganyosa per posar fi a l'espoli fiscal. Per això és imprescindible tornar a posar en marxa, de manera directa i eficaç, la lluita per la independència.

1.5 La renacionalització necessària per combatre els efectes de l'ocupació espanyola

La consciència sobre l'accelerada minorització de la llengua catalana és un altre factor que angoixa milers de persones que ho varen donar tot per aconseguir la independència la dècada passada. Atès que dins l'Estat espanyol la nostra llengua està condemnada a la desaparició, tornar a oferir un camí per sortir-ne i positivitzar el conflicte nacional és també la millor política lingüística. La lluita per la independència ha de ser el principal factor de catalanització.

La supremacia del castellà establerta a la Constitució espanyola fa que el coneixement d'aquesta llengua sigui un dret i un deure, mentre que el català només és un dret teòric. A Catalunya Nord, el supremacisme del francès encara és més greu. Durant anys s'ha perseguit el català i retirat de l'escena pública. Aquesta discriminació ha fet que els dos milions de persones que han arribat a Catalunya a les darreres dècades no tinguin l'obligació de conèixer el català. Igualment formant part de l'Estat espanyol o l'Estat francès, el castellà i el francès predominen absolutament en l'oferta televisiva i les plataformes audiovisuals. De la mateixa manera la inferioritat legal del català es reproduïx a l'oferta d'Internet i de les xarxes socials, el principal mitjà de socialització dels joves. Només les nacions que disposen d'un estat propi poden garantir el futur de la seva llengua i cultura nacionals.

1.6 La renacionalització necessària per combatre els efectes de l'ocupació espanyola

Per tal de reprendre el camí cap a la independència cal recuperar la majoria independentista al Parlament que es va perdre a les últimes eleccions. Però ha de ser una majoria que no només li doni legitimitat democràtica sinó que estigui conformada per persones disposades a fer efectiva la República Catalana independent, exercint el poder amb determinació, desobeint la legalitat espanyola i assumint els riscos personals que comporta amb el suport permanent de l'independentisme.

Una de les causes de la pèrdua de la majoria parlamentària independentista és sens dubte la incapacitat dels partits que la conformaven no només per assolir l'objectiu sinó també per aplicar una estratègia creïble. Recuperar la majoria independentista i rupturista implica la renovació de lideratges, que els partits polítics prioritzin els interessos de país, i una regeneració democràtica profunda que posi l'ètica democràtica (noves lleis electorals i de partits, relació més estreta amb els ciutadans, compliment de les promeses electorals, retre comptes, etc.) com a base del sistema polític català.

FULL DE RUTA

2025-2026

1.7 La República Catalana per construir el país que necessitem

Les societats democràtiques s'enfronten a reptes enormes en els pròxims anys i dècades, particularment la seva incapacitat de millorar de manera constant les condicions de vida de la gent. La República Catalana Independent és l'eina més radical de canvi democràtic i l'antídoto més eficaç contra la desafecció i la manca de perspectives de futur que amenacen les societats desenvolupades. La independència és un projecte polític i social que beneficiarà a tots els catalans sense distincions.

La ciutadania de Catalunya ha votat reiteradament tenir un país que funcioni; un país en el qual els trens arribin a l'hora, els judicis no es retardin anys i se celebrin en la llengua pròpia, on hi hagi un parc públic d'habitatge social, on els humans visquem amb la màxima harmonia possible amb la natura, que tingui cura del benestar social, on es valori l'educació i la cultura; en definitiva, un país independent, avançat, basat en els valors republicans, els drets fonamentals i que pugui prendre les seves decisions amb llibertat. Ara cal fer-ho efectiu.

La independència és un projecte polític i social que beneficiarà tots els ciutadans de Catalunya sense distincions. Espanya ha deixat clar que no oferirà cap projecte de futur per a Catalunya i que continuarà exercint el poder per la força perquè vol i necessita els milers de milions que ens espolia cada any. En aquest context, la base independentista espera de l'ANC el lideratge del moviment per fer efectiva la independència.

1.8 Objectius finals dels fronts civil, institucional i internacional

A la segona part del Full de ruta es proposen les accions a fer en el front civil, l'institucional i l'internacional. Tots ells han de contribuir a crear les condicions per fer efectiva la República Catalana, votada i declarada l'octubre del 2017.

En els tres fronts combinats cal recuperar la credibilitat del projecte independentista, ja que la confiança en la seva viabilitat és clau per tal que torni la mobilització social, es recuperin les institucions i s'incrementin els suports exteriors. Només quan la independència torni a ser un projecte tangible a curt termini tindrem la capacitat de controlar i paraitzar el país que vàrem demostrar el 3 d'octubre de 2017, però no un dia, sinó molt més temps, recuperar la majoria independentista rupturista als ajuntaments i al Parlament de Catalunya i incrementar els suports internacionals a la independència de Catalunya.

A més, a cada un d'aquests camps cal preveure la defensa popular i institucional de la República Catalana posterior a la seva reactivació, basada en la determinació per disputar-li el poder a l'Estat i controlar el territori. Aquesta disposició ha de diferenciar el nou embat del de fa set anys.

2. FRONT DE LA SOCIETAT CIVIL. NOMÉS UNA CATALUNYA FORTA GUANYARÀ LA INDEPENDÈNCIA

2.1 Una escalada d'accions fonamentades en la lluita no violenta per plantar cara a l'Estat espanyol

Per desactivar els efectes de la repressió espanyola necessitem bastir un moviment independentista més potent i resilient. Les entitats independentistes, amb l'Assemblea al capdavant, han d'elevat el moviment a nivells superiors de major força i determinació. L'objectiu és desbordar l'estratègia autonomista de la normalització i posar en marxa un nou cicle de confrontació política per aconseguir la independència.

Cal desenvolupar una dinàmica d'argumentació, denúncia i mobilització per tal que es percebi com a necessària i viable la culminació de la independència de Catalunya ampliant la implicació de sectors socials i definint una estratègia amb accions adreçades a soscar els pilars de l'Estat espanyol alhora que bastim un pla per fer efectiva la independència. Cal posar en marxa campanyes de protesta focalitzades en els efectes nefastos de l'ocupació espanyola i la indignació que provoquen i altres campanyes d'acció directa i confrontació amb l'Estat que per la seva complexitat i risc hauran de ser pensades, definides i implementades des d'altres àmbits.

Alhora cal promoure l'explicació sobre "el país que volem" com a proposta positiva i com a element justificador i motivador per reactivar el compromís, la lluita i la mobilització de la ciutadania a favor de l'estat propi. A la vegada cal ressaltar la incapacitat de l'autonomia per a resoldre els problemes plantejats i que l'única solució és la independència.

Per assolir aquests objectius l'Assemblea ha de liderar i fer possible la construcció d'espais de diàleg, coordinació i participació entre les entitats de l'independentisme civil. El "Pacte Nacional del Moviment Civil per la Independència" assajat en l'anterior mandat, ha de desembocar en una estructura permanent de diàleg i coordinació amb voluntat de compartir i impulsar campanyes de mobilització. Així doncs,

FULL DE RUTA

2025-2026

caldrà constituir una “Taula per la independència” amb la resta d’entitats civils implicades en el moviment d’alliberament nacional. Per assegurar l’eficàcia i l’agilitat d’aquesta Taula caldrà establir-ne els terminis, per tal d’evitar dilacions, i comptar amb una comissió permanent formada per les grans entitats i ampliable puntualment en funció de la temàtica sectorial que s’abordi en cada moment.

Igualment, l’Assemblea impulsarà i dinamitzarà la revitalització de la “Confederació d’Entitats Sobiranes dels Països Catalans” que comparteix amb “Decidim” del País Valencià i amb “ASM” (Assemblea Sobirana de Mallorca). Aprofitar molt més les possibilitats de coordinació i col·laboració pel que fa a problemàtiques comunes com l’espoli fiscal i la situació de la llengua, així com la denúncia de la colonització.

2.2 Crear estructures de país ben arrelades al teixit social

Per prevaler sobre la força de l’Estat espanyol l’independentisme civil ha de crear estructures de país, a més de l’escala de mobilitzacions. Les estructures de país són instruments per planificar i organitzar la sobirania catalana sobre el territori, l’administració i les infraestructures de país en el moment de fer efectiva la independència. En el moment de planificar les campanyes de mobilització s’ha de preveure el suport o la creació d’organitzacions que es mantinguin després de les protestes. Les sectorials de l’Assemblea són fonamentals per enfortir les estructures de país.

Paral·lelament, cal enfortir les estructures civils sobiranes com el moviment obrer. L’Assemblea ha de potenciar les entitats (sindicats, organitzacions empresarials, col·legis professionals...) d’obediència als Països Catalans per recuperar la capacitat de paralyzar el país que va aconseguir amb l’aturada de país del 3 d’octubre de 2017.

Els mitjans de comunicació compromesos amb el moviment d’alliberament nacional són una arma potentíssima que permeten traslladar informació, propostes i valors a la societat, tot generant suport a la causa. Combatem la desinformació, donem veu a les iniciatives, difonem el relat independentista, enfortim així la mobilització i la legitimitat de les demandes d’autodeterminació. Cal desplegar una eficaç estratègia comunicativa per contrarestar el poderosíssim desplegament de mitjans al servei de l’estatu quo espanyol. Al mateix temps, cal recuperar la potència i lideratge del moviment independentista a les xarxes socials dominants, que han desbordat els mitjans tradicionals com a canals d’informació i generadors de relat.

2.3 Lluita no violenta

La lluita no violenta comporta tècniques específiques que s’han d’aprendre i entrenar. L’Assemblea treballarà per organitzar un sistema de defensa civil no violenta a fi de protegir els catalans de tot tipus d’agressions, presents i futures, que podrà ser clau tant per aconseguir la independència com per defensar-la un cop aconseguida. Oferirà la formació necessària a les persones disposades a participar-hi i conscienciarà la ciutadania de la seva importància en la nova fase de lluita independentista.

2.4 Justícia i repressió

Les noves formes de lluita derivades de la desobediència civil generaran nous processaments i empresonaments. Ni la repressió ni cap modificació de lleis ni amnistia han d’aturar la nostra lluita, ja que l’estat les utilitza per a debilitar-nos, reforçar les eines de la repressió i per rentar-se la cara davant de la comunitat internacional.

De la denúncia de les violacions dels nostres drets i davant de les institucions de drets humans n’hem de fer una eina més de lluita política contra l’estat.

Davant de la repressió cal que reforcem la solidaritat i protegim les persones que la pateixin en la seva pròpia pell. L’Assemblea ha de continuar impulsant accions legals de defensa dels col·lectius independentistes atacats per l’opressor o víctimes de situacions de vulnerabilitat amb l’objectiu de fer prevaldre els drets civils i polítics fonamentals en qualsevol societat democràtica. També en els casos d’atacs feixistes.

L’ANC promourà el compromís que la República Catalana es faci càrrec de la reparació material i moral de les persones represaliades per l’Estat espanyol a causa de la seves accions per assolir la independència. Es crearà un Registre de Persones Represaliades que servirà per poder, en el moment oportú, fer efectiva la reparació material i moral a aquestes persones.

2.5 Els efectes de l’espoli fiscal, detonant del nou embat per la independència

El previsible fracàs de l’acord per un nou model de finançament singular pot ser el detonant de la indignació que porti al nou embat per fer efectiva la independència.

L’onze de Setembre ja va posar el focus sobre les conseqüències de l’espoli fiscal des de l’habitatge social als desequilibris territorials, passant per la crítica situació de la pagesia, la degradació creixent del sistema públic de sanitat i l’ense-

FULL DE RUTA

2025-2026

nyament o el caos dels trens de rodalia.

En cada un dels camps perjudicats per l'exacció colonial l'Assemblea, juntament amb la resta d'organitzacions de l'independentisme o afins, ha de canalitzar la indignació ciutadana vers la seva veritable causa, el robatori i l'ocupació espanyola, i vers l'única solució: la independència.

L'Assemblea ha d'implicar-se i enfortir la lluita dels moviments organitzats en defensa del medi natural, del feminisme, dels col·lectius LGTBI+, de l'antifeixisme, etc., i on esclatin protestes de país. Aquesta presència implica potenciar les Assemblees sectorials de cada àmbit. L'exasperació generada pels abusos pot engendrar noves formes de lluita no violenta. Pel que fa a les mobilitzacions i campanyes conjuntament amb altres entitats, caldrà distingir dues tipologies i diferenciar la nostra implicació en funció dels objectius que es persegueixin:

1. Campanyes estrictament polítiques: promogudes i liderades per Assemblea. Altres entitats poden ser convidades a adherir-s'hi, sense rebaixar els nostres plantejaments.
2. Campanyes essencialment de caràcter social. Serà interessant i útil adherir-nos, col·laborar, donar suport... sempre que aquesta col·laboració no suposi diluir o amagar el nostre discurs ni perdre la nostra transversalitat.

Caldrà formular noves campanyes similars a «Anem x feina» i «Consum Estratègic»; així com continuar impulsant la contractació pública nacional, impulsant i exigint la contractació d'empreses catalanes a les diferents administracions de Catalunya, d'acord amb els criteris de proximitat i sostenibilitat que això suposa. Per altra banda, la campanya de Sobirania Fiscal hauria de continuar, incloent-hi l'exigència a la Generalitat de Catalunya d'enfortir l'Agència Tributària de Catalunya.

A més de les mobilitzacions sectorials cal una campanya general sobre els efectes de l'espoli fiscal en el model i l'evolució de l'economia catalana. La descapitalització causada pel robatori del 9,60 % del PIB català impedeix la formació d'empreses d'alta tecnologia i força un creixement basat en llocs de treball precaris i poc qualificats.

2.6 La defensa de la llengua catalana, un altre motor de mobilització

Amb les competències autonòmiques el català continuarà patint la seva minorització imposada que posa en perill la seva supervivència a les generacions vinents. Aquesta amenaça fibla un punt molt sensible de la nostra nació, fet que li

proporciona el potencial necessari per mobilitzar-lo. Per fer-ho, l'Assemblea ha de portar a terme la campanya en defensa de la nostra llengua, aprovada pel Secretariat Nacional, amb les entitats que fa dècades que defensen la llengua catalana.

La campanya té una clara dimensió política. La sentència del Tribunal Constitucional espanyol contra l'Estatut de 2006 va declarar anticonstitucional el deure de conèixer el català de tots els ciutadans de Catalunya en igualtat de condicions que el castellà. En les condicions de la globalització només sobreviuran les llengües i les nacions que tinguin un estat propi.

La campanya ha de tenir un àmbit local. S'han de crear grups de defensa del català a les poblacions on no existeixen per conscienciar, canviar les actituds, respondre a les discriminacions lingüístiques, etc. Ha d'ajudar a difondre les entitats de defensa de la llengua existents i les noves iniciatives que ja estan en marxa.

En paral·lel la campanya ha de tenir un àmbit general que reforci les accions territorials. Aquest podria ser un congrés d'especialistes per redactar la Carta de la Llengua que aplegaria totes les mesures legals necessàries per assegurar el futur de la nostra llengua. Des del 25 d'abril de 2024 Andorra, l'únic estat independent de la nostra nació, ja té una llei d'aquestes característiques i la llengua comença a recuperar terreny.

Un cop redactada la Carta de la Llengua Catalana la campanya haurà de continuar amb la presentació d'una Iniciativa Legislativa Popular que haurà de recollir centenars de milers de signatures i fer-ne un lliurament multitudinari al Parlament de Catalunya.

2.7 Per continuar sent un país d'acollida Catalunya ha de ser independent

Des de fa segles Catalunya ha estat un país d'acollida. Persones de tot el món s'han sentit atretes per venir a viure-hi per la diversitat d'oportunitats de feina o estudis que ofereix el nostre país.

Entre l'any 2000 i 2023 la població de Catalunya va créixer un 22 %, un increment superior al 16 % del total de l'Estat espanyol; contrasta molt amb l'augment de l'1,42 % d'Alemanya o amb el 3,44 % d'Itàlia per al mateix període. Només en els anys 2022 i 2023 han arribat al Principat més de 250.000 persones en total.

Sense un estat propi amb els poders i recursos fiscals corresponents, l'arribada anual d'una quantitat tan gran de perso-

FULL DE RUTA

2025-2026

nes, que es concentren en les àrees metropolitanes, afecta greument els nouvinguts i a la societat en general. Sense la independència no es pot proporcionar una vida digna als ciutadans i no es pot gestionar les fronteres com als països avançats.

La societat catalana ha de debatre de manera rigorosa les causes i els efectes d'una immigració tan nombrosa. És l'única manera de garantir la seva continuïtat com a país d'acollida, capaç d'integrar-la amb polítiques que assegurin una vida digna i el coneixement de la nostra cultura i llengua. L'Assemblea ha de contribuir a aquest debat de país, serè i ben documentat.

2.8 Potenciar l'Assemblea Nacional de Joves Independentistes (ANJI)

L'Assemblea ha de connectar amb la joventut, la presència de la qual ha estat decisiva durant aquest darrer cicle de lluita independentista. Per això adoptarem estratègies i discursos que els interpelin.

Les assemblees territorials i sectorials, el SN amb les seves comissions han d'establir les complicitats necessàries amb els grups joves dels seus àmbits i l'entitat ha de dedicar els esforços necessaris per potenciar l'ANJI.

Les xarxes socials són essencials per a l'activisme juvenil. L'ANJI ha de potenciar canals informatius realitzats per joves i destinats als joves.

3. FRONT INSTITUCIONAL I POLÍTIC. PER UNA MAJORIA ELECTORAL DETERMINADA A FER EFECTIVA LA INDEPENDÈNCIA

3.1 La desobediència civil institucional i el nou panorama polític

La preparació d'un nou embat per fer efectiva la independència basat en la desobediència civil i la via unilateral grinyola amb l'actual panorama polític marcat per la pèrdua de la majoria independentista, el suport de part de l'independentisme a la investidura del president Illa o el retorn a la suposada normalització institucional, política i social, derivada dels pactes amb el PSOE.

L'Assemblea no es pot conformar ni acomodar-se a un escenari en el qual els partits independentistes abandonin l'estratègia unilateral i releguin la independència a un acord

llunyà amb l'Estat espanyol sobre un referèndum d'autodeterminació que les institucions de l'Estat profund espanyol no validaran mai.

La present situació política té analogies a la creada per la fallida de l'Estatut de 2006. Més endavant l'ANC va aglutinar a títol individual les persones arreu del país que havien mobilitzat el poble català, fent possible la inclusió de militants de tots els partits i entitats independentistes. Aquesta transversalitat, sumada a les grans manifestacions, va permetre alinear totes les forces independentistes al voltant de l'estratègia de la Declaració Unilateral d'Independència, opció que era impensable d'entrada.

L'Assemblea ha de repetir l'operació d'arreglar els partits independentistes en la confrontació unilateral amb l'Estat espanyol basada en la desobediència civil. Per fer-ho l'Assemblea ha d'incidir en els partits independentistes, mantenint-se com una entitat transversal que aposta per la unitat i proposar un programa comú mínim per a l'assoliment de la independència, consensuat amb la resta del Moviment Civil per la Independència.

Amb aquest objectiu, per un costat ha de treballar per una profunda regeneració política, i per l'altre, ha de promoure un marc estratègic compartit comptant amb les màximes complicitats possibles: d'entrada amb les entitats independentistes; més endavant amb entitats i partits polítics, si s'aconsegueix la renovació democràtica. Els objectius estratègics s'han de concretar en una agenda independentista per als anys d'oposició i per a les futures eleccions. Quan els lideratges polítics i institucionals fallen, la societat civil ha d'estar preparada per prendre la iniciativa i mantenir la tensió als carrers, per tal de fer ingovernable el territori i mantenir el pols amb l'estat opressor.

3.2 La regeneració democràtica imprescindible

La renúncia a continuar lluitant per fer efectiva la declaració d'independència a canvi de mesures de gràcia per part del govern espanyol ha creat un abisme entre els partits independentistes i els seus electors. La manca de democràcia interna i el clientelisme que predomina en aquestes organitzacions ha permès que dirigents d'aquests partits hagin prioritzat la seva situació personal als seus objectius i compromisos polítics. La situació política del país no s'explica sense entendre que els líders dels partits són ostatges de la repressió espanyola i els partits ostatges d'aquests líders.

Abandonat a curt termini l'objectiu de la independència, els partits només lluiten entre ells per colonitzar les instituci-

FULL DE RUTA

2025-2026

ons i controlar els milers de càrrecs i assessors que viuen de la política al marge dels seus mèrits. Malauradament, la seriositat del conflicte amb l'Estat no ha servit per deixar enre els vincles dels partits amb l'establishment i la dependència d'extenses xarxes clientelars. En lloc de retre comptes i complir els compromisos, els partits governants prioritzen vendre el seu relat. Això només ho poden fer si controlen els mitjans de comunicació públics i influeixen de manera determinant en els privats mitjançant les subvencions i la publicitat institucional. El resultat és una baixa qualitat democràtica i una mala governança que ens allunya dels països més avançats.

Els fracassos, els enganys i les renúncies reiterades dels partits independentistes han acabat erosionant greument la seva credibilitat i la del projecte polític que representaven. La greu desafecció política generada per aquesta mala praxi que s'ha donat a Catalunya coincideix perillosament amb un context global de pèrdua de confiança en les institucions democràtiques. La combinació d'ambdós factors explica l'increment l'abstencionisme sobiranista i l'aparició de noves opcions populistes. Cal que l'independentisme recuperi la bandera del canvi i la regeneració democràtica per conjurar aquesta amenaça.

El descrèdit i la ineficàcia de les institucions té molt a veure amb l'onada autoritària i populista que patim arreu del món. L'independentisme, com a projecte regenerador i de canvi, capaç de donar esperances a tota una societat que pateix mancances greus, havia estat el millor mur de contenció contra l'avenç d'aquest fenomen a casa nostra. En l'escenari actual, cal ser conscients que si el populisme xenòfob arrela amb força a casa nostra, pot ser un obstacle definitiu per al triomf de l'independentisme. També per aquest motiu és urgent una regeneració democràtica de les estructures partidistes que representen el moviment independentista.

Els processos congressuals dels partits independentistes han evitat fer la necessària autocrítica per la nefasta situació institucional a la qual han portat el moviment, que per primera vegada des de l'inici del procés no compta amb majoria parlamentària. En cap cas no s'ha produït la rectificació estratègica imprescindible per tornar a posar la independència al centre i renovar el compromís amb el mandat de l'1-O. En aquest escenari, l'Assemblea es troba sola defensant la seva aposta unilateralista per fer efectiva la declaració d'independència. Aquesta soledat momentània no ha de ser un obstacle per reactivar el moviment amb la mateixa força que ho va fer la societat civil fa ara quinze anys.

La població sap majoritàriament que no hi ha marge per a

la regeneració institucional dins l'Estat espanyol. També per això molta gent ha fet el pas i s'ha tornat independentista. La regeneració exigeix una simplificació d'administracions, suprimir les viciades relacions entre institucions i mitjans de comunicació i limitar el nombre d'alts càrrecs i assessors. Per això és imprescindible potenciar el discurs regenerador del moviment, sense evitar crítiques als partits i entitats que s'han acomodats a la gestió autonòmica. No es pot deixar aquesta crítica en exclusiva a les forces polítiques populistes o unionistes.

La majoria de dues terceres parts de vots al Parlament que exigeix l'Estatut per aprovar una llei electoral catalana i el fet que prevalgui en tot cas la legislació espanyola fa inviable forçar un canvi en el marc legal que regula el funcionament dels partits existents. Caldrà una societat mobilitzada i exigent per impulsar també els canvis necessaris als partits existents i/o la creació de noves opcions electorals.

L'Assemblea ha de continuar sent transversal i hi han de poder conuiu tant els militants que impulsen una estratègia rupturista dins dels seus partits, com els que defensen la creació de noves formacions polítiques. L'únic límit és que es tractin de partits que defensin la democràcia, els drets humans i refusin la xenofòbia.

Davant de cada possible contesa electoral l'Assemblea analitzarà les opcions polítiques que es presentin i en farà una valoració pública del compromís independentista, d'acord amb els objectius establerts al full de ruta i l'estratègia aprovada de l'Assemblea, per orientar el vot sense pronunciar-se per cap opció concreta. Per tal de fer-ho podrà prèviament proposar compromisos per ser assumits públicament per les formacions independentistes i tenir en compte les respostes de cadascuna en l'esmentada valoració.

3.3 Treballar per enfortir i transformar el municipalisme com a instrument/element indispensable de la futura República Catalana

El model municipal de la futura República Catalana és als antípodes del model espanyol vigent. A les nacions europees avançades els municipis, la institució democràtica més pròxima a la ciutadania, s'encarreguen de l'educació primària i secundària, dels ambulatoris, de l'habitatge, de l'agència tributària, de l'ordre públic, entre moltes altres competències. A més els electors d'aquests països coneixen qui és el regidor que els representa; en canvi, a casa nostra només saben el nom del cap de llista, si és l'alcalde.

L'Assemblea, per mitjà de les AB, pot promoure els intercan-

FULL DE RUTA

2025-2026

vis i els agermanaments entre poblacions del Principat amb Catalunya Nord, el País Valencià, el Carxeo, la Franja de Ponent, les Illes Balears i Pitiüses i l'Alguer.

L'Assemblea treballarà per implicar l'Associació de Municipis per la Independència en l'elaboració d'un pla per regenerar el model municipal català.

El moviment civil per la independència, encapçalat per l'Assemblea, ha de promoure cercles republicans de debat, comunicació i documentació política a cada població amb l'objectiu d'analitzar i difondre informació sobre la situació local de l'educació, la sanitat, l'habitatge, l'urbanisme, la gestió municipal, etc. Al mateix temps difondre aquests estudis per ampliar l'agenda política local amb nous temes i intentar determinar-la.

3.4 L'Assemblea davant les eleccions espanyoles

L'independentisme ha d'ocupar tots els àmbits al seu abast que afavoreix arribar a la independència.

Cal assumir que cap força política que exerceixi a escala pràctica el seu independentisme no serà mai un interlocutor vàlid a les Corts espanyoles, com passava entre 2015 i 2018. En la mesura que hi hagi diputats i senadors independentistes que defensin l'estratègia unilateral de l'Assemblea, cap partit espanyol no voldrà ni podrà justificar rebre els seus vots per governar.

En els anys de mobilització independentista les eleccions amb més participació electoral eren les eleccions al Parlament de Catalunya. Això demostra que la gent percep clarament on es prenen les decisions importants per al futur del país. L'estratègia independentista s'ha de desplegar a les institucions catalanes, locals o nacional, per tal de reforçar el seu poder. Intervenir en política espanyola per definició reforça el poder de l'Estat excepte si s'actua com a minoria de bloqueig.

3.5 L'oposició independentista al govern espanyolista del president Illa

Una oposició realment independentista al Parlament no s'hauria de limitar als debats autonòmics o de finançament. La incapacitat de l'autonomia per afrontar els grans reptes del país: la minorització del català, l'espoli fiscal i els seus efectes en els serveis públics i l'habitatge, no es traduirà en vots independentistes si no va acompanyada de la capacitat dels nostres representats polítics de fer la independència. És evident que mentre els partits catalans siguin aliats de

PSOE a Espanya no podran fer oposició creïble al Parlament. Per això cal que trenquin els seus pactes amb els socialistes a tot arreu, així com amb la resta de partits del 155.

L'Assemblea ha de visualitzar que el govern espanyolista d'Illa és completament subsidiari del govern espanyol investit per partits independentistes. Cal promoure la mobilització i la confrontació simultània amb els dos governs, de tal manera que resulti insostenible per a qualsevol partit nacional català continuar donant suport a l'un o l'altre.

3.6 Posicionament davant les pròximes eleccions al Parlament

A les pròximes eleccions al Parlament, siguin quan siguin, l'objectiu prioritari del moviment independentista ha de ser recuperar una majoria parlamentària efectiva i operativa. En tot cas, cal que l'Assemblea posi en marxa la seva estratègia al marge de la composició del Parlament o el Govern.

Una majoria efectiva serà la que tingui un pla creïble per a implementar el resultat del referèndum de l'1-O, de manera unilateral. Una majoria operativa serà la que pugui sumar tots els diputats per formar govern, la qual cosa exclou forces d'extrema dreta xenòfoba.

El Parlament ja va proclamar la independència en compliment del mandat del referèndum de l'1-O. Una Agenda per la Independència ha de consistir, en el front institucional, en adoptar els següents passos:

1. El Parlament de Catalunya, després de la seva constitució, adoptarà una resolució constatant l'existència d'una nova majoria democràtica a favor de la independència i ratificarà la vigència de la Declaració de Sobirania del 2013, la Declaració d'inici del procés d'independència de Catalunya del 2015 i la Declaració d'Independència del 2017.
2. S'investirà un govern amb el mandat de planificar i desplegar els canvis i transformacions tecnològiques, organitzatives, legislatives i administratives en els diversos àmbits per preparar la transició cap a la República Catalana.
3. Es desplegarà una acció internacional orientada a aconseguir suports i futurs reconeixements a la independència de Catalunya.

Finalment, quan la ciutadania i les institucions estiguin preparades per culminar el mandat de constituir Catalunya en un estat independent en forma de República, s'activarà la

FULL DE RUTA

2025-2026

Declaració d'Independència, a mobilitzar el país per a la seva defensa pacífica i democràtica i a demanar el reconeixement internacional.

És evident que en el moment que les institucions catalanes activin la declaració d'independència, la resposta espanyola serà igual o més violenta que l'any 2017. Per això és imprescindible actuar de manera completament diferent. Calen nous líders que tinguin la credibilitat necessària per dirigir-se al poble català i al món com a mandatari d'un govern sobirà. Cal implementar tots els plans preparats des de fa anys per a desplegar la República i cal que l'Assemblea mobilitzi tot el seu potencial per ajudar a neutralitzar qualsevol intent de l'Estat de continuar exercint el seu poder al nostre territori. Això pot donar lloc a un conflicte d'alta intensitat i d'una durada indeterminada.

3.7 El nou embat per implantar la República Catalana

La disputa pel poder en territori català només es guanyarà desobeint de manera activa l'Estat i obeint de manera disciplinada el govern provisional de la República. L'activisme independentista ha d'estar organitzat per exercir el lideratge civil en aquest conflicte i vigilar les accions de totes les institucions.

A diferència del 2017, en la nova confrontació, caldrà tenir preparada la defensa de la República Catalana. S'hauran d'haver planificat totes les mesures polítiques, socials i de lluita no violenta necessàries per fer-la efectiva. El primer pas, però, és tenir un govern que governi i exerceixi el poder legítimament constituït de la República, amb l'auxili de la ciutadania mobilitzada. Caldrà preveure també totes aquelles estratègies adients per a impedir que l'Estat pugui intentar mantenir actives les seves estructures de poder.

L'Estat espanyol s'oposarà a la independència amb la mateixa o major violència i repressió judicial que l'any 2017. Intentarà dissoldre la legislatura i el Govern de la Generalitat amb l'aplicació de l'article 155 i perseguir judicialment els seus membres. Els dirigents i el moviment civil independentista estaran preparats per vèncer aquesta ofensiva exercint els poders del nou Estat i amb la lluita no violenta.

El funcionament del govern i de les institucions catalanes es regiran pel previst a la Llei de Transitorietat i Fundacional de la República. Les noves institucions republicanes hauran de ser les interlocutores amb les instàncies internacionals i els estats, incloent-hi Espanya.

Un cop declarada la independència i format el Govern Provisional de la República, quan l'Estat espanyol intenti retenir Catalunya per la força, s'hauran de dur a terme un conjunt d'accions en tots els àmbits (vagues, talls de comunicacions, ocupacions d'edificis oficials, etc.) en defensa de la independència. Aquestes accions hauran de desestabilitzar la vida quotidiana de Catalunya fins al punt de repercutir a l'Estat espanyol i a la resta de països de la Unió Europea. La intensitat i duració de les accions de lluita no violenta han de ser de la magnitud necessària per a generar la intervenció de la comunitat internacional. Una possibilitat és que l'Estat espanyol es vegi forçat a seure en una taula de negociacions amb mediació internacional amb el govern provisional de la República Catalana com en altres processos d'independència. Una altra possibilitat és que tant l'Estat espanyol com la UE rebutgin qualsevol solució acordada i democràtica. En aquest cas, caldrà tenir l'organització i determinació per continuar la defensa de la República. La repressió de l'estat contra el moviment independentista atorgarà més legitimitat a les reivindicacions catalanes, augmentarà els suports interns i externs i incrementarà els nivells de mobilització.

4. FRONT INTERNACIONAL. PER INTENSIFICAR LA INTERNACIONALITZACIÓ DEL CONFLICTE AMB ESPANYA

4.1 Fer visible el conflicte i buscar suports

L'acció internacional és essencial al procés d'independència. Tot i que el reconeixement d'altres estats no és condició necessària per a la independència, sense reconeixements la participació de la República Catalana a la comunitat internacional es trobarà amb moltes dificultats. És doncs important aconseguir suports i aliances al món. La causa catalana no és una causa que es pugui veure separatament de les grans lluites pels drets democràtics al món. Com va dir Julian Assange a la primavera de 2017, "el que passi a Catalunya crearà un precedent de llibertat o d'opressió per a tot el món occidental".

L'objectiu de l'acció internacional és preparar i facilitar el reconeixement internacional de la futura República Catalana. Per tant, és indispensable mantenir les aliances establertes i teixir noves aliances arreu del món per a aconseguir suports.

Les diàspores han estat clau en la majoria dels processos d'independència. L'acció internacional pretén organitzar aquesta diàspora com a xarxa diplomàtica o lobby davant els diferents

FULL DE RUTA

2025-2026

governos i instàncies internacionals en pro de la causa de la independència. A banda, cal visualitzar Catalunya des de tres perspectives més: la causa catalana davant institucions internacionals, la diàspora catalana en funció de les seves particularitats i l'actualitat catalana a través del rol de les assemblees exteriors.

4.2 Recerca d'aliats governamentals i no governamentals

L'Assemblea ha de planificar i liderar l'acció de la diàspora per aconseguir suports tots tipus: governamentals, d'organitzacions internacionals, mediàtics, judicials, d'ONG, etc. Cal difondre el missatge que el procés d'independència no s'ha acabat i que el moviment s'està reorganitzant per culminar-lo.

Catalunya no té accés directe a organitzacions internacionals des d'on denunciar el conflicte Catalunya-Espanya o intentar influir en els afers mundials. La tasca de l'Assemblea és, per tant, mantenir els vincles ja establerts en el passat amb altres països o organitzacions que sí que poden intervenir en fòrums internacionals i cercar-ne de nous, principalment entorn de les Nacions Unides. De manera indirecta, doncs, l'Assemblea, pot fer sentir la seva veu davant dels estats:

UNPO (Organització de Pobles i Nacions No Representats) ens permet, entre altres, crear lligams amb altres pobles i nacions sense estat.

OSCE (Organització per a la seguretat i Cooperació Europees) ens serveix d'altaveu anualment per exposar la repressió constant, la perversió del sistema judicial i la manca de democràcia persistent del regne espanyol respecte al moviment independentista.

CIEMEN (Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions) amb qui col·laborem puntualment.

4.3 Solidaritat amb altres nacions i pobles sense estat

L'Assemblea ha de mantenir la relació estreta amb moviments d'autodeterminació de tot el món: alsacians, amazics, bascos, bretons, canacs, corsos, escocesos, gallecs, gallecos, ipob (Biafra) irlandesos, kabils, kurds, occitans, sards, sicilians, szsklers, tirolesos, uigurs, poble saharauí..., entre altres.

Aquesta col·laboració enforteix la reivindicació de cada po-

ble i afavoreix la reflexió i l'aprenentatge mutu a partir d'experiències compartides. Aquestes relacions han de ser compatibles amb l'establiment de relacions diplomàtiques amb els estats que governen aquests pobles encara avui.

4.4 Denúncia jurídica internacional, però també participació activa

L'Assemblea continuarà fent seguiment i donant suport a totes les querelles i afers de justícia a Europa, en relació amb el moviment independentista i en farà difusió per tots els mitjans que consideri adient.

En l'àmbit econòmic, la diàspora catalana, ha de denunciar internacionalment l'espoli fiscal, sempre que pugui. Actualment es calcula en 22.000 milions d'euros. D'altra banda, l'Assemblea ha de participar en projectes econòmics internacionals, fet que implica adaptar-se a la globalització tot defensant els interessos de Catalunya. Particularment, ha de participar en la creació d'un fons per recollir finançament per a la implementació de la República.

Cal continuar la participació en col·loquis internacionals com Agaches de l'associació Eurocat amb debats sobre la llengua, la història, cultura i projectes econòmics transfronterers cabdals per l'intercanvi d'idees entre experts. En tot cas, cal prioritzar l'orientació netament independentista de totes les nostres activitats, atesa la limitació de recursos humans i materials.

L'oficina internacional continuarà rebent grups estrangers, joves estudiants o adults professionals interessats a conèixer la situació de Catalunya. Cal aprofitar totes les oportunitats que es presenten per advertir els nostres interlocutors de la realitat que vivim. Aquests contactes s'han de posar a disposició de les assemblees exteriors quan puguin donar lloc a relacions estables als seus països d'origen.

A la majoria dels països del món queden persones vives que han viscut la independència. Cal recollir experiències i generar empatia entrant en contacte amb protagonistes dels seus processos d'independència en els quals podem trobar aprenentatges que poden inspirar-nos. Cal també teixir lligams amb comunitats de les antigues colònies espanyoles amb el mateix objectiu.

4.5 Entitats compromeses amb la diàspora catalana

Per evitar la desnacionalització de les famílies catalanes a l'exterior cal posar el focus sobre les possibilitats d'accedir

FULL DE RUTA

2025-2026

a l'educació, la llengua i la cultura catalanes. Per assolir aquest objectiu l'Assemblea, en la mesura de les possibilitats de temps i recursos, ha de mantenir la col·laboració amb una sèrie d'entitats, sobretot en temes de diplomàcia cultural, però també en la qüestió del vot exterior.

FIEC: Federació Internacional d'Entitats Catalanes. Molt implicada en diplomàcia cultural, en particular l'ensenyament de la llengua, i en el vot exterior. L'Assemblea ha d'incidir-hi perquè desenvolupi l'àmbit audiovisual en català per aconseguir que els infants que viuen a l'exterior no estiguin obligats a seguir programes a la TV en castellà, i fomentar la subtitulació i el doblatge de pel·lícules en català. També ha de desenvolupar l'ensenyança de la història i de la cultura catalanes amb reconeixement oficial per tal de garantir-ne la transmissió.

Catalans al món: Xarxa de xarxes de tota mena de catalans arreu del món. Molt implicats també en el vot exterior. En la ILP per la llei electoral de Catalunya s'haurà d'incloure aquesta qüestió que implica la creació d'un cens català.

Òmnium Cultural: L'Assemblea mantindrà la col·laboració en els actes culturals a l'exterior.

Casals catalans arreu del món: També participarem en els esdeveniments organitzats per aquestes entitats de diplomàcia cultural.

Les delegacions (del Govern de Catalunya): fins ara, les delegacions desenvolupaven accions de diplomàcia cultural i econòmica. L'Assemblea lluitarà per impedir la nova orientació espanyolista de la política exterior de la Generalitat, deguda a la pèrdua de la majoria parlamentària independentista.

La defensa i l'ensenyament de la llengua i de la cultura són activitats cabdals, entre d'altres, de la FIEC, els Casals i Òmnium. Però perquè aquest ensenyament de la llengua i de la cultura catalanes sigui realment beneficiós i en garanteixi la transmissió a les generacions vinents cal que el seu estudi culmini amb l'obtenció d'un diploma de reconeixement oficial internacional, tipus ALCE. En aquest sentit, l'Assemblea a través de les seves Assemblees Exteriors vetllarà a l'assoliment d'aquest reconeixement oficial.

4.6 Rol específic de les assemblees exteriors

La CII ajudarà les assemblees a reactivar-se i a identificar els objectius a assolir en el nou escenari polític, essencialment al voltant de tres eixos:

Diplomàcia cultural: Fer conèixer la cultura catalana i el conflicte Catalunya-Espanya sempre que es pugui. Mitjançant accions de caràcter cultural, xerrades, debats, projecció de pel·lícules i altres.

Reversió del relat espanyolista: Impulsar el subgrup de la Comissió de Comunicació dedicat a contrarestar el discurs espanyolista per ajudar les assemblees exteriors. Cal elaborar un argumentari que defensi el moviment independentista i serveixi per rectificar les falsedats, les incoherències i les mitges mentides que circulen en els mitjans de comunicació estrangers que provoquen en l'opinió pública estrangera una imatge totalment errònia de la situació catalana.

Comunicació: La comunicació és una de les eines més rellevants a l'hora de visualitzar Catalunya a l'exterior. També seria necessari fer accions a la via pública i en esdeveniments importants a l'exterior, mitjançant baners, cartells als llocs adequats, tanques publicitàries, etc. Si no et veuen, no existeixes. Les assemblees exteriors es proposen informar en el seu país d'acollida dels actes que s'organitzin al Principat. Això implica el seguiment i l'adhesió a les activitats d'incidència internacional i la creació de grups de suport a la causa catalana amb activistes, acadèmics, polítics, sindicalistes, periodistes, etc. Cal planificar la transmissió de la informació de manera permanent i sistemàtica en tots els àmbits.